

Ανθρώπινα

Από τον **ΓΙΩΡΓΟ ΚΙΟΥΣΗ** g.kiouis@eleftherotypia.net

Απεργία πείνας χωρίς ημερομηνία λήξης. Σύγχρονη μάστιγα που οδηγεί στην αυτοκαταστροφή

Βοηθώντας εφήβους με ψυχογενή ανορεξία

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Με τη
ΣΤΕΛΛΑ ΚΑΣΔΑΓΛΗ

Ενα βιβλίο για την ανορεξία, από την οποία περνάει η ηρωίδα για να χάσει και να ξαναβρεί τον εαυτό της. Ένα βιβλίο για την εφηβεία, γι' αυτή την περίεργη περίοδο, όπου οι ανασφάλειες, τα ερωτηματικά και οι ευαισθησίες γίνονται τόσο ανεξέλεγκτα που συχνά ξεπερνάνε ακόμα και το ένστικτο της επιβίωσής μας. «Ηθελα μόνο να χωρέσω», εκδόσεις Πατάκη, της Στέλλας Κασδαγλή, δημοσιογράφου, μεταφράστριας και συγγραφέως. Τελείωσε Γαλλική Φιλολογία στην Αθήνα, πήρε το μεταπτυχιακό της στις Θεωρίες των ΜΜΕ από το University of East London. Έχει μία κόρη τριών ετών και το «Ηθελα μόνο να χωρέσω» είναι το δεύτερο βιβλίο της.

– Βιοματικό;

«Έχω υπάρξει έφηβη με ψυχογενή ανορεξία και έχασα και βρήκα πολλά μέσα από αυτή την περιπέτεια. Η άμυνα και η προστασία μου ήταν το να μιλάω ανοικτά γι' αυτό, όμως πάντα ήθελα να κάνω κάτι παραπάνω, να μοιραστώ ό,τι έμαθα κι ό,τι ψάχνω· ακόμα να μάθω α-

πό αυτή την ιστορία. Βρήκα τον τρόπο μέσα από ένα πράγμα που ξέρω να κάνω κάπως καλά: το γράψιμο. Μακάρι το βιβλίο να βοηθήσει ένα ή πολλά παιδιά να νιώσουν λιγότερο χαμένα. Και έναν ή περισσότερους ενήλικους να καταλάβουν κάτι περισσότερο για το μυστήριο που λέγεται διατροφική διαταραχή».

– Η ιστορία;

«Δεν έγραψα τη δική μου ιστορία, μόνο εμπνεύστηκα από αυτήν. Από την άλλη, οι "τυπικές" ιστορίες είναι τόσο προβληματικές για τη λογοτεχνία όσο και μια γαβάθα πλαστικά φρούτα για ένα πικνίκ. Πώς να γράψεις μια "τυπική" ιστορία, όταν οι αιτίες, τα συναισθήματα, οι εντάσεις και οι σχέσεις είναι τόσο διαφορετικά μεταξύ τους και τόσο πολύπλοκα για να τα χωρέσει κανείς σε λέξεις».

– Απαντά στα γιατί;

«Τα "γιατί" είναι τόσα όσα και οι έφηβοι. Το μόνο που ξέρω (και που προσπάθησα να πω μέσα από το βιβλίο, τον τίτλο του, το εξώφυλλό του) είναι ότι οι αιτίες

είναι πολύ βαθύτερες από τη ματαιοδοξία και τα πρότυπα ομορφιάς, που συχνά παρουσιάζονται ως οι βασικοί ένοχοι. Μία έφηβη που αρνείται να φάει προσπαθεί να κάνει πολύ πιο ουσιαστικά πράγματα από το να μοιάσει με μοντέλο».

– Τι τους λέμε;

«Το μεγαλύτερο εμπόδιο στην προσπάθεια κάποιου να βοηθήσει έναν έφηβο με ψυχογενή ανορεξία είναι η άμυνά του. Η σιγουριά ότι όλοι είναι εναντίον του. Το ότι η αυτοπειθαρχία για εκείνον είναι πια μέσον επιβίωσης. Ο φόβος του να βγει από το τρενάκι όπου ο ίδιος έχει βάλει τον εαυτό του».

– Πάθηση «πολυτελείας»;

«Μπορεί να είναι, όταν τα προβλήματα της καθημερινότητας αφορούν πλέον θέματα επιβίωσης. Μπορεί και να μην είναι, όταν ξαφνικά πολλός κόσμος αισθάνεται ότι χάνει τον έλεγχο στη ζωή του. Σε τέτοιες περιπτώσεις, πολλοί άνθρωποι (όχι μόνο έφηβοι) μπορεί να αναζητήσουν μια ψευδαίσθηση ελέγχου σε κά-

τι τόσο πρωταρχικό όσο το φαγητό ή η στέρνή του».

– Μια συμβουλή;

«Για τις μητέρες που έχουν κόρες, ώστε να τις θωρακίσουν απέναντι στις διατροφικές διαταραχές. Να αντιμετωπίσουν τη δική τους σχέση με την τροφή και το σώμα τους. Και να μάθουν στις κόρες τους να νιώθουν με το σώμα τους, όχι να το κοιτάζουν απ' έξω επικριτικά».

– Θεραπεία η Τέχνη;

«Εκεί συναντιέται κανείς με χαρακτήρες που βιώνουν αντίστοιχα συναισθήματα με τα δικά του. Αλλά κυρίως βρίσκει μια ασχολία που κάνει το χρόνο να περνάει σαν αστραπή και όλα τα υπόλοιπα (ανασφάλειες, αγωνίες, αυτοκαταστροφικούς φαύλους κύκλους) να φαντάζονται ως άχρηστοι αντιπερισπασμοί. Για έναν έφηβο που καταστρέφει τη ζωή του αρνούμενος να φάει, το να ανακαλύψει στην τέχνη το πάθος του μπορεί να τον πείσει ότι είναι πιο σημαντικό να είναι καλά, για να δημιουργήσει, παρά να είναι "τέλειος"».

